

Arrest

nr. 304 897 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
 Eindgracht 1
 3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 14 mei 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 17 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoeker wordt op 11 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 19 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Arab origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp [S.] behorend tot het district Behsud, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en volgde gedurende één jaar koranles in de madrasa. Daarnaast werkte u gedurende twee jaar voor een lokale mecanicien. Vanaf uw 15de tot aan de machtsovername werkte u als dagloner waarbij u vrachtwagens moest laden en lossen. Uw vader werkte sinds uw kindertijd voor de lokale politie (ALP) in Sher Shahi in het district Rodat, maar werd enige tijd geleden vermoord door de taliban. Na zijn dood verhuisde u samen met uw moeder, twee zussen en één broer naar uw maternale oom die ook in [S.] woonde. Uw oudste zus was reeds getrouwd.

Toen u tussen 16 en 17 jaar oud was bezorgden de taliban u een dreigbrief via de malik van uw dorp. Hierin eisten de taliban dat u zich bij hen zou komen aanmelden en stelden dat indien u zich niet aan hen zou overgeven, u zich in geen enkele van de 34 provincies in Afghanistan zou kunnen schuilhouden. Uiteindelijk bent u één maand voor de machtsovername van 2021 beginnen vrezen voor uw veiligheid en leven omdat er sprake was van het feit dat de taliban het hele land zouden innemen. Uw moeder en maternale oom waren ook erg bevreesd dat de taliban u zouden komen opzoeken of meenemen als oudste zoon van uw gezin. Hierop vroeg uw moeder aan uw oom om uw vertrek te regelen en verliet u het land.

U vertrok in juli 2021 uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk (waar u op 8 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende). U reisde daarna verder via een aantal onbekende landen tot in België. U kwam tot slot in België aan op 14 mei 2022. Op 17 mei 2022 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat aanvaardde. U bleef echter in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban vanwege het voormalige werk van uw vader voor de lokale politie. Na uw vertrek regelde uw moeder tevens uw verlovings met [R.], uw nicht aan vaderskant.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw taskara, kopie van een dreigbrief van de taliban, kopies van appreciatiecertificaten inzake uw vaders werk, kopies van zijn bankkaart en politiebade en foto's van uw vader tijdens zijn werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een vrees voor vervolging door de taliban aan wegens de vroegere werkzaamheden van uw vader voor de Afghaanse lokale politie (CGVS, p. 8, 14).

Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw vaders tewerkstelling voor de Afghaanse lokale politie (ALP) concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw vader tewerkgesteld was in Sher Shahi in het district Rodat als agent voor de lokale politie (CGVS, p. 8). U kon evenwel niet vertellen sinds wanneer hij die job deed en hoeveel jaren hij daar in totaal werkte (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader voor uw geboorte of later begon te werken voor de politie, antwoordde u dat u dit niet weet en het niet vroeg aan uw moeder (CGVS, p. 8). Op de vraag tot wanneer uw vader voor de lokale politie werkte, antwoordde u nietszeggend "geen idee" (CGVS, p. 9). U stelde verder algemeen dat uw vader als taak had de controlepost te bewaken en soms ook aanvallen uitvoerde (CGVS, p. 8). Gevraagd om uw vaders uniform eens te beschrijven, verklaarde u dat hij een groen uniform droeg met de Afghaanse vlag op zijn rechterschouder (CGVS, p. 8). Evenwel kon u niets vertellen over enige andere emblemen op zijn uniform omdat u daar naar eigen zeggen niet goed op heeft gelet en u dit allemaal op foto's zag, maar niet in persoon (CGVS, p. 8). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw vader. Gezien uw bewering dat uw vader sinds uw kindertijd tewerkgesteld was bij de lokale politie kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw

gebrekkige kennis niet verschoonbaar is (CGVS, p. 8). Daarenboven kan van een persoon die internationale bescherming verzoekt redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dit klemmt temeer gezien u verklaarde dat uw moeder en maternale oom op de hoogte waren van uw vaders job en u nog regelmatig contact heeft met deze familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 9, 10), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U legde ter zake tevens een reeks documenten neer aangaande het werk van uw vader, met name enkele certificaten, zijn politiebadge en bankkaart. Evenwel was u desgevraagd niet in staat uit te leggen wat de inhoud van deze certificaten was omdat u naar eigen zeggen ongeschoold bent en niet kan lezen (CGVS, p. 4). U kon evenmin vertellen wanneer deze certificaten werden opgemaakt en zei dat u niet vertrouwd bent met de kalender (CGVS, p. 4). Wat betreft de politiebadge, stelde u dat dit bewijsmateriaal is over uw vaders job, maar u niet precies weet wat dat is omdat u toen zelf nog erg jong was (CGVS, p. 5). Verder kon u niet vertellen hoe lang die politiebadge geldig was (CGVS, p. 5). Gevraagd of u uw moeder vroeg waarover die documenten gaan, antwoordde u vaagweg dat deze allemaal over uw vaders job bij de lokale politie gaan en appreciatiecertificaten betreffen (CGVS, p. 5). Bijkomend gevraagd hoe het komt dat u niemand vroeg om deze documenten te vertalen, stelde u dat iedereen bang was om het aan u voor te lezen of te vertalen omdat ze dachten dat dat voor hen een probleem zou vormen (CGVS, p. 5). Evenwel kan worden verwacht dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas. Uw bewering dat u ongeschoold bent en erg jong was ten tijde van uw vaders werk kan in casu niet als verschoning dienen voor uw beperkte kennis. De door u neergelegde certificaten van uw vader dateren bovendien van het jaar 2018, toen u met andere woorden 14 jaar oud was, hetgeen bezwaarlijk als te jong kan worden beschouwd om hierover kennis te hebben. Er kan voorts redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich ook via anderen dan via de jongens in het opvangcentrum kan informeren over de inhoud van deze documenten (CGVS, p. 5). Verder legde u een reeks foto's neer van uw vader tijdens zijn werk, doch ook hierover kon u niet vertellen wanneer of op welke plaats deze werden genomen (CGVS, p. 5). Hiernaar gevraagd, kwam u niet verder dan te stellen dat "hij werkte in Sher Shahi, dus dat vermoedelijk daar ergens moet zijn" (CGVS, p. 5). Gelet op uw uiterst beperkte kennis dienaangaande kunnen deze documenten dan ook weinig doen om de geloofwaardigheid met betrekking tot uw vaders job voor de Afghaanse lokale politie te herstellen.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader lange tijd geleden door de taliban werd vermoord toen u nog heel klein was (CGVS, p. 7). U kon uw exacte leeftijd van toen echter niet meer herinneren, zo zei u (CGVS, p. 7). Nochtans had u op DVZ verklaard dat hij ongeveer vijf jaar eerder gedood werd, rekening houdend met de datum van dat onderhoud zou dat in 2018 gebeurd zijn, toen u dus ongeveer 14 was (zie Vragenlijst punt 5). Dat u toen heel klein was kan dus niet worden aangenomen. U verklaarde dat u via uw moeder vernam dat uw vader op weg was naar Laghman Ada toen hij samen met zijn commandant [Re.] en diens zoon om het leven werd gebracht (CGVS, p. 12). Op de vraag om welke reden ze werden aangevallen, reageerde u "vanwege het feit dat de overheid en taliban vochten tegen elkaar" (CGVS, p. 12). Evenwel kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader als politieagent (zie supra). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de werkzaamheden van uw vader slaagt u er bijgevolg evenmin in om de beweerde dood van uw vader door toedoen van de taliban concreet aannemelijk te maken.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U maakte echter onvoldoende aannemelijk een familielid te zijn van iemand die betrokken was bij de ANSF en legde geen aannemelijke verklaringen af die kunnen overtuigen van dergelijke wraakacties (zie infra).

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat de taliban u een dreigbrief stuurden via de malik toen u tussen 16 en 17 jaar oud was (CGVS, p. 2, 12). U stelde dat u via de malik vernam dat u zich bij de taliban moest aanmelden, maar u niet weet waar precies omdat u zelf niet kan lezen (CGVS, p. 12).

Gevraagd of er in de periode tussen de dood van uw vader en deze dreigbrief, blijkbaar daterend van juli 2020, nog iets anders gebeurde, antwoordde u dat u intussen in uw eigen dorp leefde zonder iets om voor te vrezen, tot u die brief ontving en de taliban later de macht wilden overnemen (CGVS, p. 13). Op de vraag wat de taliban precies wilden van u, antwoordde u dat u dat niet zo precies weet omdat u zelf niet kan lezen en u enkel weet dat de taliban eisten dat u zich aan hen zou overgeven vanwege het werk van uw vader voor 'de ongelovigen' (CGVS, p. 13). U stelde voorts niet te weten of de taliban een deadline hadden vermeld waarin u zich moest presenteren omdat "men u niet zo precies heeft uitgelegd wat er in die brief staat" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe het komt dat niemand u dit heeft uitgelegd, reageerde u dat u die brief kreeg via de malik van het dorp die zelf ook bang was en zei dat hij deze brief van de taliban aan u moest bezorgen, waarin stond dat u zich moest overgeven en zich nergens in het land zou kunnen verschuilen (CGVS, p. 13). Uw uitleg dat u niet kan lezen kan uw gebrekkige kennis over de precieze inhoud van deze dreigbrief echter niet verschoonen, temeer u niet volledig in het ongewisse was omtrent de beweerdde eisen van de taliban. Indien de taliban in deze brief effectief eisten dat u zich bij hen zou komen aanmelden, kan worden verwacht dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over waar en wanneer u dit moest doen, quod non (CGVS, p. 13). Deze verklaringen doen dan ook verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Ook uw beweringen omtrent het vervolg van uw beweerdde problemen met de taliban konden niet overtuigen. U verklaarde dat de dreigbrief van de taliban schrikwekkend was voor u omdat de taliban u opeisten, maar u deze brief niet zo ernstig nam vanwege het feit dat de overheid in uw buurt aanwezig waren (CGVS, p. 13). De overheid, zo stelde u, hadden op hun beurt verklaard dat u eigenlijk niks had om voor te vrezen omdat zij er waren om u te beschermen (CGVS, p. 14). U gaf verder aan niet met de dorpsouderen te hebben gepraat over deze brief van de taliban (CGVS, p. 14). Deze lakse houding van u mag echter sterk verbazen, gelet op uw verklaringen over de taliban in uw regio. Zo verklaarde u dat u weet hebt van andere mensen uit het dorp [S.] die door de taliban gedood zijn en van iemand die tijdens het bidden werd vermoord door de taliban (CGVS, p. 14). Verder gaf u aan dat de dorpelingen de taliban niet goed vonden omdat ze gewelddadig waren (CGVS, p. 11). In het licht van deze verklaringen is uw beweerdde lauwe reactie op de brief dan ook erg bevreemdend en doet deze verder afbreuk aan uw voorgedhouden vrees ten aanzien van de taliban, te meer u stelt dat de taliban voordien ook verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader. U stelde voorts dat de taliban niet op andere manieren met u hebben gecommuniceerd dan via de dreigbrief en u nooit persoonlijk hebben aangesproken (CGVS, p. 13, 14). Daarnaast gaf u aan dat er tussen de dreigbrief en uw vertrek een periode van ongeveer 6 à 7 maanden voorbij ging waarin er niks anders gebeurde (CGVS, p. 14). Indien de taliban u effectief wilden vermoorden vanwege het werk van uw vader voor de lokale politie rijst echter de vraag waarom ze hiertoe niet méér acties ondernamen, gelet op uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie. Deze lange periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u persoonlijk viseerden.

Tot slot verklaarde u dat uw moeder samen met uw twee zussen en broer bij uw maternale oom inwoont waardoor de taliban denken dat jullie met z'n allen zijn weggegaan (CGVS, p. 14). U stelde dat indien de taliban hun locatie zouden achterhalen, ze misschien wel last zouden kunnen krijgen (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw familie sinds ze bij uw oom wonen nog problemen hebben gehad met de taliban, antwoordde u negatief (CGVS, p. 15). Verder maakte u geen melding van enige andere concrete problemen die sinds uw vertrek zouden hebben plaatsgevonden. Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan evenwel worden verwacht dat de taliban, van wie uit uw verklaringen blijkt dat ze geweld niet schuwen, u mogelijks via uw familie onder druk zouden proberen te zetten. Voorgaande blijkt echter niet uit uw verklaringen, ofschoon uw gezin nog steeds in hetzelfde dorp woonachtig is, op een halfuur stappen van uw ouderlijk huis (CGVS, p. 9, 15). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige ernst inzake de aan u gerichte bedreigingen. Gelet op de huidige situatie van uw gezinsleden in Afghanistan toont u niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben met de taliban vanwege uw vaders voormalige tewerkstelling.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient te worden opgemerkt dat deze door eender wie kan zijn opgesteld. Het betreft ook slechts een fotokopie terwijl van kopies de authenticiteit niet is gegarandeerd gezien deze makkelijk te manipuleren zijn via allerlei knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit de vertaling van deze brief dat deze dateert van 5/5/1399 (omgezet 26/07/2020), hetgeen niet overeenkomt met uw verklaring dat u deze circa 6 à 7 maanden voor uw vertrek ontving (CGVS, p. 14). U stelde immers rond juli 2021, kort voor de machtsovername door de taliban, het land te hebben verlaten. Documenten hebben verder slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Wat betreft de neergelegde documenten inzake uw vaders werk voor de lokale politie herhaalt het CGVS dat deze niet kunnen overtuigen van het beweerdde profiel van uw vader en bovendien zijn het eveneens slechts fotokopies (CGVS p. 5). Op zichzelf vermogen documenten

immers niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query

Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In eerste instantie betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte weigerde om hem de vluchtelingen-status toe te kennen. Hij volhardt erin dat hij de taliban vreest bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader voor de Afghaanse lokale politie (hierna: de ALP). Voor zover in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat hij er niet in is geslaagd de tewerkstelling van zijn vader voor de ALP en zijn persoonlijke problemen concreet aannemelijk te maken, betoogt verzoeker dat hij ongeletterd is en op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en dat verweerder onvoldoende rekening hield met dit profiel. Hij wijst ook op een rapport inzake psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat er *“een grote variabiliteit bestaat in het vermogen van een persoon om herinneringen vast te leggen, vast te houden en terug te halen”*, dat zelfs herinneringen aan de meest belangrijke, traumatische of recente gebeurtenissen soms moeilijk accuraat kunnen worden teruggehaald en dat er soms onredelijke verwachtingen bestaan omtrent wat asielzoekers zich moeten kunnen herinneren. Hij benadrukt verder dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening dient te worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Hij betoogt dat schriftelijke bewijsstukken niet mogen worden genegeerd omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid. Deze stukken kunnen immers een positief effect hebben op de beoordeling hiervan. Hierbij verwijst verzoeker naar de zaak M.A. tegen Zwitserland van het EHRM van 18 november 2014.

In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader hiervan verwijst hij naar verschillende rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan alsook met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in dit land. Hieruit blijkt volgens hem dat er sprake is van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenis-omstandigheden. Ook blijkt hieruit volgens hem dat sinds de machtsvername door de taliban de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is. Hij wijst nog op de strikte interpretatie van de sharia door de taliban. Hij stelt ook dat de bestreden beslissing zich baseert op verouderde algemene informatie en dat het gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan zeer belangrijk is om zich te baseren op actuele informatie. Volgens verzoeker kan er dan ook niet veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is.

Verzoeker vraagt in hoofddor de hem het statuut van vluchteling toe te kennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, en in de meest ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 maart 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban”*, 14 december 2023.

3.2. Op 18 maart 2024 legt verzoeker eveneens een aanvullende nota neer, waarbij hij kopieën van foto's van de begrafenis van zijn vader voegt, die moeten aantonen dat zijn vader werd vermoord door de taliban en zijn eigen leven in gevaar zal zijn bij een terugkeer naar Afghanistan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad in op zijn kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. In dit verband verwijst hij ook naar de “Guidance note” van het UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Echter blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de “Guidance note” van het UNHCR van februari 2022. De Raad herinnert er ook aan dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie volgende verplichting inhoudt: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een ex nunc beoordeling op basis van objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die hem ter beschikking wordt gesteld.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.4.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 11 juli 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoekers vader werkte, al sinds verzoekers kindertijd, voor de ALP, maar werd enige tijd geleden vermoord door de taliban. Na de dood van zijn vader, is verzoeker samen met zijn moeder, twee zussen en één broer naar een maternale oom in hetzelfde dorp verhuisd. Toen verzoeker 16 of 17 jaar was, werd via de malik van zijn dorp een dreigbrief van de taliban aan hem bezorgd. Hierin eisten de taliban dat hij zich aan hen zou overgeven en stelden ze dat hij zich in geen enkele van de 34 provincies van Afghanistan zou kunnen schuilhouden. Een maand voor de machts-overname door de

taliban in augustus 2021 is verzoeker beginnen vrezen voor zijn leven omdat de taliban heel het land dreigden in te nemen en is hij het land ontvlucht.

4.4.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn vluchtrelaas legt verzoeker volgende documenten voor: een kopie van zijn taskara, een kopie van een dreigbrief van de taliban, kopieën van appreciatiecertificaten inzake zijn vaders tewerkstelling, kopieën van de bankkaart van zijn vader en van zijn politiebade, kopieën van foto's van zijn vader tijdens zijn werk en kopieën van foto's van de begrafenis van zijn vader.

4.4.4. De Raad merkt allereerst op dat alle door verzoeker voorgelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijs-waarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier ook dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 6, COI Focus *"Afghanistan – corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat, zelfs indien er enige waarde aan zou kunnen worden gehecht, de voorgelegde kopie van verzoekers taskara hooguit zijn identiteit aantoont, die in casu niet wordt betwist. De Raad wijst er tevens op dat uit de voorgelegde foto's aangaande de begrafenis van verzoekers vader niet veel kan worden opgemaakt. Uit deze fotokopieën blijkt geenszins dat het verzoekers vader is die wordt begraven. Zelfs indien dit toch het geval zou zijn, wordt hiermee nog niet aangetoond dat deze zou zijn vermoord door de taliban.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet overtuigen voor wat betreft de bedreigingen door de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van verzoekers vader bij de ALP.

Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.5. Verzoekers kritiek op de bestreden beslissing komt er hoofdzakelijk op neer dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met zijn ongeletterdheid en zijn jonge leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten en dat verweerder heeft nagelaten om bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen rekening te houden met de door hem voorgelegde bewijsstukken.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter het tegendeel.

Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker op basis van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk maakte omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader voor de lokale politie.

Allereerst stelde verweerder vast dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn vaders tewerkstelling voor de ALP concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker kon zo slechts beperkte verklaringen afleggen over deze tewerkstelling en deze boden geen duidelijk zicht op het werk van zijn vader. Hij kon bijvoorbeeld niet aangeven sinds wanneer en hoe lang zijn vader voor de ALP werkte, of zijn vader voor of na zijn geboorte startte bij de ALP en tot wanneer hij dit werk deed. Verzoeker gaf aan dat zijn vader al sinds zijn kindertijd voor de ALP werkte, maar kon geen details geven over deze job, de taken en het uniform van zijn vader, zoals dit redelijkerwijze van hem kon worden verwacht. Inzake dit uniform stelde hij *"dit allemaal op foto's [te hebben] gezien en niet in persoon"*. Verweerder wees er ook op dat van iemand die verzoekt om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn verzoek en dit des te meer geldt voor verzoeker nu zijn moeder en maternale oom op de hoogte zijn van de job van zijn vader en hij nog regelmatig met hen in contact staat. Dat verzoeker dit niet deed, getuigt volgens verweerder van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Vervolgens is verweerder ook heel concreet ingegaan op de door verzoeker voorgelegde stukken om het werk van zijn vader te staven en de verklaringen die verzoeker ter zake aflegde. Hij stelde evenwel vast dat verzoeker desgevraagd niet in staat was uit te leggen wat de inhoud van de voorgelegde certificaten was en niet kon verduidelijken wanneer deze werden opgemaakt. Evenmin kon hij duiden wat de politiebadge precies is of hoe lang deze geldig is. Verweerder hield er hierbij verder wel degelijk rekening mee dat verzoeker wees op zijn ongeletterdheid en zijn erg jonge leeftijd ten tijde van het werk van zijn vader, maar benadrukte dat dit geen verschoning vormt voor zijn wel erg beperkte kennis. Hij gaf aan dat verzoeker via zijn familie in Afghanistan concrete informatie omtrent deze stukken of het werk van zijn vader kon verkrijgen en niet blijkt waarom hij niemand kon vinden die deze stukken voor hem kon vertalen. Nog merkte hij op dat de door verzoeker neergelegde certificaten inzake zijn vaders tewerkstelling dateren van 2018. Op dat moment was verzoeker 14 jaar oud, waardoor kan worden aangenomen dat verzoeker oud genoeg was om enige kennis te hebben over deze certificaten of het beroep van zijn vader. Verweerder stelde nog vast dat verzoeker over de voorgelegde foto's van zijn vader tijdens zijn werk evenmin enige concrete informatie naar voor kon brengen. Gelet op de gedane vaststellingen en verzoekers uiterst beperkte kennis over de door hem voorgelegde documenten, heeft verweerder besloten dat deze documenten het gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader bij de ALP niet kunnen herstellen.

Bovendien stelde verweerder een tegenstrijdigheid vast in het relaas van verzoeker. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn vader ongeveer vijf jaar geleden werd gedood, wat overeenkomt met een sterfdatum in 2018. Op dat moment zou verzoeker rond de 14 jaar zijn geweest. Bij het gehoor van 11 juli 2023 op het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn vader een lange tijd geleden werd vermoord en hij toen nog *"heel klein"* was. Hij kon zich zijn exacte leeftijd niet meer herinneren. Verweerder benadrukte dat hij op een leeftijd van 14 jaar niet meer *"heel klein"* is.

Gelet op al deze vaststellingen besloot verweerder dat verzoeker er niet in slaagde om zijn vaders tewerkstelling bij de ALP aannemelijk te maken, en dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn (vage en tegenstrijdige) verklaringen dat zijn vader omwille van zijn tewerkstelling werd vermoord door de taliban.

Daarenboven motiveerde verweerder dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met de taliban evenmin aannemelijk zijn. Verweerder stelde vast dat verzoeker enkel vage verklaringen kon afleggen omtrent de dreigbrief van de taliban die hij via de malik van zijn dorp zou hebben ontvangen toen hij tussen 16 en 17 jaar oud was. Verzoeker had zo geen weet waar hij zich volgens deze brief exact moest gaan aanmelden, wat de taliban precies van hem wilden en of er sprake was van een deadline. Verweerder wees er op dat verzoekers uitleg dat hij niet kan lezen zijn gebrekkige kennis over de inhoud van de dreigbrief niet kan verschonen en dat, indien de taliban effectief eisten dat hij zich bij hen zou melden, mag worden verwacht dat hij meer concrete informatie kon verschaffen over waar en wanneer hij dit moest doen. Bovendien stelde verweerder vast dat verzoeker wel heel laks omging met deze bedreiging. Zo verklaarde hij dat hij deze bedreiging niet ernstig opnam omdat er nog steeds een overheid in zijn buurt was en dat deze had verklaard verzoeker te zullen beschermen. Hij sprak niet met de dorpsouderen over deze dreigbrief. Dit valt, zo stelde verweerder vast, evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met verzoekers eigen verklaringen over de taliban in zijn regio. Zo verklaarde verzoeker dat hij weet had van andere mensen uit een nabij-gelegen dorp die waren vermoord door de taliban en dat de dorpingen de taliban niet goed vonden omdat ze gewelddadig waren. Dit geldt des te meer nu verzoeker tevens verklaarde dat zijn eigen vader door de taliban was vermoord. Verweerder wees er nog op dat er, volgens verzoekers eigen verklaringen, tussen het ontvangen van de dreigbrief en verzoekers vertrek uit Afghanistan ongeveer zes tot zeven maanden zaten en het zeer onwaarschijnlijk is dat de taliban in een zodanig lange periode niet op een andere manier tegen verzoeker zou hebben opgetreden. Hij stelde dat de dreigbrief door eender wie kan zijn opgesteld en deze slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet is gegarandeerd. Nog merkte hij op dat deze brief dateert van 26 juli 2020 en dit niet overeenkomt met verzoekers verklaring dat hij deze ongeveer 6 à 7 maanden voor zijn vertrek ontving.

Ten slotte wees verweerder erop dat verzoeker aangaf dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont, op een half uur stappen van het ouderlijke huis, en niet blijkt dat zij nog problemen kenden met de taliban. Hij benadrukte dat indien verzoeker daadwerkelijk een doelwit was van de taliban, kan worden verwacht dat de taliban bij zijn familie op bezoek waren geweest, in een poging verzoeker onder druk te zetten. Verweerder stelde vast dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat de taliban actueel naar hem op zoek zijn.

4.4.6. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt dus dat verweerder de geloofwaardigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen heeft beoordeeld in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten. Hij besluit na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers verklaringen en de voorgelegde stukken dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers vader bij de ALP, aan de moord op zijn vader door de taliban of aan de door verzoeker ingeroepen persoonlijke problemen omwille van het werk van zijn vader. Bij zijn beoordeling heeft verweerder ook concreet rekening gehouden met verzoekers profiel van

ongeleeterde en zijn jonge leeftijd ten tijde van de ingeroepen gebeurtenissen of het tijdstip van opstellen van de stukken. Hij heeft evenwel geoordeeld dat dit geen afdoende verklaring is waarom verzoeker bepaalde informatie niet kan geven en dit evenmin zijn lakse en/of passieve houding verklaart ten aanzien van de voorgehouden bedreiging door de taliban.

Verzoeker blijft trouwens zelf twijfel zaaien over zijn werkelijke leeftijd op het ogenblik van het ontvangen van de dreigbrief. Zo stelde hij hieromtrent op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij toen 15 jaar oud was. Bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker evenwel dat dit niet correct zou zijn genoteerd en hij 16 of 17 jaar oud was toen de dreigbrief toekwam (gehoor CGVS, p. 2). Verderop tijdens dit gehoor bevestigde hij deze laatste verklaring (gehoor CGVS, p. 4). Op de zitting, wanneer zijn vluchtrelaas kort wordt overlopen, corrigeert verzoeker echter opnieuw deze verklaring en stelt hij dat hij niet 16 of 17 jaar oud was bij het ontvangen van de dreigbrief, maar 14 à 15 jaar oud. Deze wisselende verklaringen over zijn leeftijd op het ogenblik van het ontvangen van de dreigbrief, zonder dat hiervoor enige rechtvaardiging blijkt, dragen niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent deze bedreiging.

4.4.7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten bijbrengt ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing of een concrete poging onderneemt om deze motieven – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. De Raad sluit zich aan bij de hierboven vermelde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd. Door het louter andermaal benadrukken van zijn ongeletterdheid en zijn jonge leeftijd, overtuigt verzoeker niet dat onterecht werd geoordeeld dat deze geen afdoende verklaringen kunnen vormen voor zijn gebrekkige kennis en lakse en/of passieve houding of dat zijn verklaringen en asielrelaas wel als geloofwaardig moeten worden beschouwd.

4.4.8. Verzoeker wijst nog op een rapport inzake psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat er een grote variabiliteit bestaat in het vermogen van een persoon om herinneringen vast te leggen, vast te houden en terug te halen, dat zelfs herinneringen aan de meest belangrijke, traumatische of recente gebeurtenissen soms moeilijk accuraat kunnen worden teruggehaald en dat er soms onredelijke verwachtingen bestaan omtrent wat asielzoekers zich moeten kunnen herinneren. De Raad wijst er op dat het niet voldoende is louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek te verwijzen, zonder deze in concreto te betrekken op zijn eigen persoon. Met zijn summiere verwijzing naar een psychologisch onderzoek, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval niet kon worden verwezen naar de vastgestelde tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen, die geenszins betrekking hebben op kleine details, maar wel op kernelementen van zijn vluchtrelaas.

4.4.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarmee is bijgevolg komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.10. Op grond van wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden vastgesteld. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.5.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschor-ting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuur-rampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.6. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet.

4.7. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het enig middel is ongegrond.

4.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------